

# ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ



www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

П. И. ЧАЈКОВСКИ

## ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО

КОРЕОГРАФ: КОНСТАНТИН КОСТЈУКОВ  
ПРЕМИЈЕРА 2. ЈУНА 2019 | ВЕЛИКА СЦЕНА

ДРАМА ПО МОТИВИМА ДЕЛА БЈОВАНОВИЋ, М.КРЕСЕ, РИВЕКОВИЋ, П.ЛАЗИЋ, Д.ШАЛАМУНА

## ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ?

ПРЕМИЈЕРА 10. ЈУНА 2019 | СЦЕНА „РАША ПЛАНОВИЋ“

ОПЕРА ПЕТРА КОЊОВИЋА

## КОШТАНА

ПРЕМИЈЕРА 14. ЈУНА 2019 | ВЕЛИКА СЦЕНА

„ГОСПОЂА МИНИСТАРКА“, 16. ЈУНА ГОСТУЈЕ У НАЈЗНАЧАЈНИЈЕМ ХРВАТСКОМ ТЕАТРУ

## Драма Народног позоришта поново у ХНК у Загребу после 37 година

После успешних договора в. д. управнице Националног театра Иване Вујић, са Дубравком Вргоц која је на челу загребачког ХНК и директором Дrame Ивицом Буљаном, Драма Народног позоришта, после 37 година, поново ће гостовати у том најзначајнијем хрватском театру.

Наш ансамбл, 16. јуна, на Великој сцени, одиграће Нушићеву „Госпођу министарку“, у режији Јагоша Марковића, са Радмилом Живковић у насловној улози.

„Необично смо срећни што ћемо гостовати са Нушићем, највећим српским комедиографом, и то на захтев наших партнера из Загреба“, каже госпођа Ивана Вујић.

Хрватско народно казалиште узвратиће посету током јесени с



представом „Циганин, али најлепши“, по тексту Кристиана Новака, у режији Ивице Буљана.

„Госпођа министарка“ је с великим успехом премијерно изведена 10. марта 2004. године.

Неколико дана после тога, угледни критичар Мухарем Первић, у свом осврту у дневном листу „Поли-

тика“, приметио је да су се Марковић и Радмила Живковић „упели из петних жила да направе представу која се неће гледати само данас, већ о којој ће се причати... И у томе су успели... У Нушићеву комедију Јагош Марко-

**Последњи њуш Народна позоришта је у загребачком ХНК-а средином маја 1982. године с комадом Клода Верморела „Лењин, Сјаљин, Троцки“, у режији Николе Јефтића.**

вић је моћно разиграо сан, опсецију, лудило власти, потребу и тежњу да се изађе из своје тесне коже, да се буде неко и нешто. Представа за причу, коментаре, за дуг и леп позоришни живот, надам се“, написао је, између осталог, господин Первић.

Био је, наравно, у праву. Ова вишеструко награђивана представа и даље се игра на карту више, а у претходних 15 година, „Госпођу министарку“ је на матичној сцени и гостовањима у земљи и иностранству видело више од 80.000 гледалаца.

Драматург је био Јован Ђирилов, сценографију је урадио Борис Максимовић, а костиме Божана Јовановић.

Представа је до сада одиграна 157. пута, а поред Радмиле Живковић, у подели су и Гојко Балетић (Сима Поповић), Олга Одановић (Дара), Ђорђе Кадјевић (Рака), Александар Срећковић (Чеда Урошевић), Андреја Маричић (Др Нинковић), Бранко Видаковић (Ујка Васа), Добрила Стојнић (Тетка Савка), Анђелка Миливојевић (Тетка Даца), Димитрије Илић (Пера Каленић)...

■ М.Б. ■



**NISSAN**  
LF Auto Centar  
www.nissan-lf.rs

15 ГОДИНА

ПОПУСТ  
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

# 20%

## РАСПИСАН КОНКУРС ЗА УПРАВНИКА



Управни одбор Народног позоришта у Београду расписао је 24. маја конкурс за именовање управника националног театра. Рок за подношење пријава кандидата на јавни конкурс је 15 дана од дана објављивања јавног конкурса на званичној интернет страници Националне службе за запошљавање, односно у дневном листу „Вечерње новости“.

Р.П.Н.

## НЕЛА НАГРАЂЕНА У РИЈЕЦИ



Награда „Вељко Маричић“ за најбољу женску улогу на 26. Међународном фестивалу малих сцена у Ријеци, одржаном од 2. до 9. маја, припала је Нели Михаиловић. Глумица Народног позоришта у Београду освојила је престижно признање за маестрално одиграну улогу Данице Чворовић у представи „Балкански шпијун“.

Р.П.Н.

## „ЖАНКА“ УРУЧЕНА ГОРИЦИ ПОПОВИЋ



Награда „Жанка Стокић“, коју 17. пут додељују Народно позориште у Београду, Компанија „Новости“ и Град Пожаревац, уручена је 19. маја глумици Атељеа 212 Горици Поповић, на свечаности одржаној на Великој сцени. Ово угледно признање, установљено 2003. године на предлог Мире Ступице, глумице века која је до претпрошле године била и почасни председник жирија, додељује се за целокупно глумачко остварење активне глумице у пуној стваралачкој зрелости, а које је оставило значајан траг у домену позоришне, филмске и телевизијске уметности.

Р.П.Н.

## ОПРОШТАЈ МИЛЕ ДРАГИЧЕВИЋ



Наступом у насловној Нулози у балету „Краљица Марго“, 7. маја на Великој сцени, примабалерина Народног позоришта у Београду Мила Драгичевић, завршила је играчку каријеру. Пре почетка представе, одржана је мала свечаност, на којој је в.д. управнице Ивана Вујић уручила Мили Драгичевић Сребрњак Народног позоришта. На крају овог спектакла, Мила је, заједно са колегама из представе, поздрављена десетоминутним френетичним аплаузом и стајаћим овацијама.

Р.П.Н.

## ТАРБУКУ ДРУГА НАГРАДА



На 16. Изложби позоришног плаката и графичког обликовања, коју организује Стеријино позорије, плакат за представу Народног позоришта у Београду „Електра“, аутора Јована Тарбука, освојио је другу награду. Жири је прегледао 115 радова 45 аутора. Изложба, у оквиру 64. Стеријиног позорија, траје од 26. маја до 3. јуна.

Р.П.Н.

## ПРОСЛАВЉЕНИ ИТАЛИЈАНСКИ МОДНИ КРЕАТОР РЕНАТО БАЛЕСТРА,

## Имамо спектакл достојан



комплетан уметнички тим који је претходних месеци спремао ову представу, урадио прелепу бајку.

„Моја идеја је била да људима понудимо спектакл достојан историје националног театра у Београду. Направили смо бајку која ће се дуго памтити у свету

балета. Увек је велико задовољство радити за Народно позориште у Београду посебно у његовој јубиларној 150. сезони. Наишао сам на одличну атмосферу у позоришту у којој врхунски професионалци праве врхунски спектакл. Срећан сам што могу да дам допринос таквом уметничком напору“.

Ова икона модне индустри-

је и једно од највећих имена из првих генерација модних гуруа, напоменуо је да је први пут у каријери имао изазов стварања сценографије и костима у балету „Лабудово језеро“.

**Балестра је јознај у Србији и јо нескривеној наклоњености нашој земљи, коју је у више наврата исказао, и истио толико јушта нагласио да је пријатељство обострано. Током НАТО бомбардовања 1999. године, јавно је изражавао људску нашу помоћ.**

„У мом креативном замаху у Народно позоришту следио сам идеју бајке у којој постоје принцезе, виле, чаробњаци, добро – зло. Балет ’Лабудово језеро’ биће сјајно визуелно

## КОНСТАНТИН КОСТЈУКОВ, КОРЕОГРАФ И РЕДИТЕЉ ЧУВЕНОГ

## Магија и чаробна моћ

Балет П.И. Чајковског „Лабудово језеро“ премијерно ће бити изведен 2. јуна 2019. на Великој сцени у кореографској поставци Константина Костјукова. Аутор костима и декора је Ренато Балестра, чувени модни дизајнер. У представи учествују солисти, ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта уз маестра Ђорђа Павловића. Асистент кореографа је Душка Драгичевић, а репетитори Марија Вјештица, Паша Мусић, Тамара Ивановић и Константин Тешча. У главним улогама наступиће Татјана Татић као Одета/Одилија и Игор Пастор као Принц Зигфрид. „Лабудово језеро“ се на сцени Народног позоришта континуирано изводи од 1925. године када су у кореографији Александра Фортуната наступиле солисткиње Јелена Пољаква као Одета и Нина Кирсанова као Одилија. О новој кореографској поставци разговарамо са Константином Костјуковим који нам у разговору за „Позоришне новине“, непосредно пред премијеру, открива како је текао стваралачки процес и како ће изгледати његово кореографско виђење правог бисера класичног балета.

- Балет „Лабудово језеро“ представља симбол класичне балетске литературе и део је репертоара свих значајних



светских компанија. Зашто је ово остварење толико важно и у чему је тајна невероватне популарности овог дела?

„Лабудово језеро“ је, само по себи, изван наших утицаја и снага. Већ је постало својеврсна химна балетске уметности. Ова представа има чаробну, потпуно магичну моћ и због тога ће надживети нас и наше време. Апсолутно генијална музика Чајковског је суштински допринела великом успеху представе. Такође, мислим да тајна лежи и

у изванредној кореографији коју су креирали Маријус Петипа и Лев Иванов. Оно што су створили је маштовито и инспиративно, али, пре свега, револуционарно и до данашњих дана, непревазиђено. Начин на који су кроз покрет приказали животињу, односно птицу, био је невероватан за то време. Вероватно су због тога, у почетку наишли на неуспех и неодобравање, што је уобичајено када су у питању иновације, посебно у балетској уметности. Публика је навикла на одређене стандарде, традиционалне вредности. Следећи важан сегмент је главна женска улога, посебно важна у овој представи. Ниједна улога класичног балетског репертоара није донела толико иновације у покрету. Док гради улогу Одилије/Одете, примабалерина је окупирана бројним дилемама. Уметница мора да истражује и да на том путу

СЦЕНОГРАФ И КОСТИМОГРАФ „ЛАБУДОВОГ ЈЕЗЕРА“

# ИСТОРИЈЕ ОВОГ ПОЗОРИШТА

искуство за публику и томе се много радујем“, казао је Балестра.

„Дакле, дизајнирао сам бајковите костиме, јер ’Лабудово

су помало промењени. Ипак, желео сам да сачувам главну тематику бајке“, указао је дизајнер.

Балестра је додао другачије



Скица сценографије за „Лабудово језеро“

језеро’ јесте бајка. Нисам желео да их правим потпуно традиционално... на пример, имамо и костиме у облику заставе, сви

боје, нагласио је плаву, како би, каже, оживео сцену и продубио карактере.

„Када сам позван да радим

ову продукцију, за мене није био једини изазов да сачувам ову бајку Чајковског. Желео сам да унесем новине, да изађем из клишеа, да другачијим бојама и тоновима представу приближим данашњој публици“, објаснио је Балестра.

Чувени модни маг је, између осталог, искористио своје умеће да идеју о зачараној принцези, коју је зао дух претворио у лабуда, и коју само искрена љубав може спасти, дочара још магичније и спектакуларније...

Подсећања ради, господин Балестра је у Народном позоришту у Београду први пут радио 1998. године када је дизајнирао костиме за Росинијеву оперу „Пепељуга“, која је неколико сезона била најгледанија представа у нашој Кући. Прошле године, 25. априла, одржана је премијерна обнова овог култног наслова.

■ Р.П.Н. ■

БАЛЕТА П.И. ЧАЈКОВСКОГ, УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ

# „Лабудовог језера“

освести своју индивидуалност. „Лабудово језеро“ је једна од најтежих представа за извођење јер захтева изузетну техничку спремност балетских извођача. Тајна успеха лежи и у иновативној кореографији која уметнику даје могућност да машта и отвара велики простор за креирање улоге. Када је о другим водећим улогама балетског репертоара реч, углавном знамо шта да очекујемо. Разлике су везане за технику извођења. У „Лабудовом језеру“ је другачије, свака балерина има могућност да створи своју, сопствену лабудицу. Неизоставно, морамо споменути и балетску естетику која је важан чинилац успеха ове представе. Визуелни доживљај је оно што га чини посебним. Чиста лепота огледа се и у мноштву лабудова на сцени, а публика ужива у призору препуном магије и бајке.

● **Каква је Ваша кореографска поставка и колико је било тешко, поред мноштва познатих верзија, донети нешто ново, а не угрожити очекивања публике у односу на већ добро познату слику „Лабудовог језера“?**

Нисам желео да кварим оно што опстаје већ дуги низ година. Попут Мона Лизе која је у Лувру, јача од било ког појединца или ствараоца. Оно што је генијално у својој суштини, преживљава

векове, заслужује да живи и даље. Нажалост, није сачувана изворна кореографија у потпуности. Оно што је остало у оригиналу је добро познати други чин, затим поједине нумере из првог и трећег чина. Сваки кореограф који сада поставља „Лабудово језеро“, има своју

**Косијуков посећа га је ово њена верзија „Лабудовог језера“ у Народном позоришту и најомиљеније да се све значајно разликују једна од друге. „Додао сам и неколико нових нумера, њихују Руске шире, а значајно сам изменио и унапреду улогу Рошбарша, злог чаробњака. Као што у данашње време све иде убрзано напред и развија се, тако треба да буде и на уметничком плану. Људи данас могу да ураде многи више него пре, брже усвајају знања и развијају се“.**

верзију првог, трећег и четвртог чина. Моја кореографија се разликује у односу на претходне, посебно у музичком смислу. Чајковски је написао више од четири сата музике, вероватно, како би кореографу оставио могућност да направи свој музички избор. Његова музика је изванредна, препуна симфони-

зма. Зато и желим да тело буде као музички инструмент, да покретом преноси музику.

● **Уметнички експерименти су веома присутни у савременој уметности. Да ли мислите да је оправдан приступ који радикално мења изворне поставке, попут мушкараца који тумаче женске улоге у појединим верзијама „Лабудовог језера“?**

Генерално, нисам присталица таквих експеримената, иако немам ништа против уметничких истраживања. Не допада ми се, на пример, када „Хамлета“ преселе у данашње време. Оно што се зове класика, живеће и даље, зато што у својој суштини крије трајну вредност. Тако је и са „Лабудовим језером“ чија је изворна поставка генијална. Због тога је могуће гледати ову представу више пута и изнова откривати нешто ново. Тако је у целом свету, без обзира на различите културе. Балет је у последњих педесет година значајно напредовао и самим тим, успео да уђе и у друге уметничке области, попут драме или опере. Све је то утицало на потпуно другачија извођења, односно читање класике на другачији начин. Наравно, драгоцена су и истраживања, савремени приступи, који ће отворити нове могућности тела и извођења покрета, а можда и утицати на стварање новог језика плеса.

■ Бранкица Кнежевић ■

WORLD.MINDS ОДРЖАН ПРВИ ПУТ У СРБИЈИ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ



Водећи светски иноватори, научници, бизнис лидери и уметници, који на инспиративан начин представљају идеје новог доба, окупили су се 23. маја у Народном позоришту на престижној WORLD.MINDS конференцији. Србија је прва земља на свету, поред Швајцарске, у којој је одржан овај значајан симпозијум који је окупио највеће мислиоце света.



WORLD.MINDS заједницу чини више од 1.000 високорангираних појединаца, међу којима су нобеловци, државници, научници, професори универзитета, амбасадори, писци, који су дали значајан допринос науци, уметности и бизнису.

Р.П.Н.

СЦЕНСКО ЧИТАЊЕ У „РАДИОНИЦИ“

Сценско читање текста Лејле Каламујић „Људодержска или како сам убила своју породицу“, у режији Ане Констатиновић, одржано је 19. маја у „Радионици“, новом сценском простору Народног позоришта у Београду, у улици Гундулићев венац 50. Драмски уметници Зорана Бећић Ђорђевић, Лидија Плетл, Љиљана Благојевић, Марија Вицковић, Владан Гајовић, Љубивоје Тадић и Слободан Бештић маестралним казивањем текста са видео бима представили су публици ову веома интригантну драму, коју је млада и талентована Лејле Каламујић написала 2017. године приликом свог боравка у швајцарском граду Зуг.

Р.П.Н.



РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | УЛРИХ КУОН, УПРАВНИК НЕМАЧКОГ ПОЗОРИШТА „ДОЈЧЕС ТЕАТАР“ ИЗ БЕРЛИНА

# Радујем се сарадњи са Народним позориштем



фото: Klaus Dyba (www.deutsches-theater.de)

Од 2009. године, односно од тренутка када сам именован за управника Дојчес театра, ово позориште је постало члан Европске театарске конвенције. То је највећа театарска мрежа у Европи, са више од 40 позоришта из 20 земаља, која презентују најбоље позоришне продукције у својим земљама. (Народно позориште је 7. октобра 2016. године примљено у њено пуноправно чланство - оп.а). То, наравно, показује да нам је веома стало до међународне уметничке размене у Европи. Последњих година, наш фокус је био на источној Европи у оквиру пројекта „Radar Ost“. Са неким изванредним театрима, као што је Народно позориште у Београду, желимо да продубимо сарадњу. Овај споразум је један од показатеља тог интересовања. Он пре свега показује намеру да се боље упознамо како бисмо, затим, предузели даље кораке у нашој сарадњи.

Овако угледни немачки универзитетски професор, драматург, позоришни и књижевни критичар и управник чувеног Дојчес театра из Берлина, господин Улрих Куон, у ексклузивном интервјуу за „Позоришне новине“, говори о значају Споразума о међусобној сарадњи Народног позоришта у Београду и Дојчес театра који је, са в.д. управнице Ивановом Вујић, потписао у престоници Немачке, 14. фебруара ове године.

„Знам да је Народно позори-

ште, као и Дојчес театар, основано средином 19. века и да је, као и моје позориште, преживело различите друштвено-политичке фазе. Такође, знам да је било и још увек јесте важан симбол српске културе. За разлику од нашег театра, Народно позориште, под истим кровом, негује драму, оперу и балет. Упознати смо, наравно, са репертоаром Народног позоришта, а кустоскиња фестивала „Radar Ost“, Биргит Ленгерс, приликом последњег боравка у Београду, гледала је представу „Боливуд“ и са одушевљењем нам је причала о њој. У Берлину су нам в.д. управнице Ивановом Вујић и в.д. директорке Драматике Тања Шљивар, такође, причале о својим идејама и намерама да се, поред класичног репертоара, што више негују и савремена дела.

● **Позориштем се бавите више од четири деценије. Шта бисте издвојили као своје највеће достигнуће, ако је то, уопште, могуће?**

„Највеће достигнуће“ је компликован појам. Ја бих рекао да у средишту мог рада стоји заједништво, као што се и друштво, само заједно, може формирати. Дакле, увид да се овај облик међусобне зависности не схвати као недостатак, већ као снага. Из тог разлога, можда, и јасно препознајемо даровитост, таленат и имамо способност да људе спојимо, управо због њихове различитости, да би, кроз уметност, пронашли заједнички пут. Противник сам догматизма.

За мене је рад у позоришту процес учења и прихватања који траје. У погледу садржаја издвојио бих две ствари. Прва од њих је „Млади Дојчес театар“ - сматрам да је питање различитости, како за младе тако и за старије, управо у „позоришту за одрасле“ од суштинског значаја. Друга ствар је „Autorentheatertage“, такмичарски фестивал с фокусом на савремено драмско писање. Манифестација је основана у Хановеру, потом, настављена у Хамбургу, а последњих десет година одржава се у Берлину, у Дојчес театру.

● **Пре десет година, смислили сте слоган који гласи: „Без аутора нема позоришта. Без текста нема игре. Без провокације нема актуелности“. Како позориште, заправо, воли господин Улрих Куон?**

Ја мислим да текст може да пренесе дубину и мисао. Као на пример, код Елфриде Јелинек или Фридриха Хелдерлина, као две крајности. Највише волим када ме нешто емоционално дирне, нешто што је мисаоно јасно формулисано или има снажну приповедачку снагу.

● **Окосницу вашег уметничког концепта представљају снажан и аутентичан редитељски рукопис, савремени комади младих немачких драмских**

*У оквиру Споразума о сарадњи између две Куће, Дојчес театар је ирексинио на сцени „Раши Плаовић“ одиграо драму „Неустрашиве – као и све слободне дјевојке“, по ирексини Тање Шљивар и у режији Саломе Дасмалчи. Било је по ирексини овој реномираној ирексини у Народној позоришћу, по ирексини од 17 година, када су, у новембру 2002, на Великој сцени, извели комад Гојхолда Ефраима Лесинија „Емилија Галоти“, у режији Михаела Талхајмера.*

**аутора и јак ансамбл. По чему се још Дојчес театар, данас, издваја од осталих немачких позоришта?**

У погледу нашег профила истакао бих три аспекта: „Radar Ost“, „Rein & Raus“ и „Историјски информисана садашњост“. „Radar Ost“, као што сам већ напоменуо, подразумева сарадњу са позориштима и уметницима из источне Европе и Русије. Када је реч о другом аспекту, „Rein & Raus“, није за-

оčekивати да ће, баш, сви људи сами пронаћи свој пут до позоришта. То значи, конкретно, да није довољно само слати позивнице за долазак у позориште, него је потребно и повремено, напуштати позориште. Дакле, потребно је да се праг прелази у оба правца. То радимо пре свега у области „Младог Дојчес театра“ помоћу комада које изводимо у школама, као и „site-specific“ пројектима или мобилним позориштем. Када говоримо о „Историјски информисаној садашњости“, то подразумева не само уметничко бављење историјом Дојчес театра, већ и бављење прошлошћу целе Немачке Демократске Републике.

● **Шта данас окупира младе немачке писце, али и оне старије у вашем, рекли бисмо, прилично уређеном, добростојећем и безбрижном друштву?**



Улрих Куон и Ивана Вујић у Берлину, после потписаног Споразума о сарадњи Народног позоришта и Дојчес театра

Примећујем да та организационост и имућност одређују само површину ствари, али с обзиром на апсурдност постојања, није могуће дати рационалан одговор на питања због чега живимо и чему живот, зашто заједно крећемо на пут, и тај одговор нарочито није могуће дати споља. То не значи да се обезбеђивање егзистенције потцењује. Брехт је ту у праву. Он каже: „Прво долази ждрање, тек онда морал.“ Међутим давање смисла нечему, изван „ждрања“, то ниједан други медиј није у стању да учини смислено, и уз рефлексивност, као што то чини уметност. А пошто не постоје усамљени путеви до среће (осим можда у изузетним ситуацијама) централно питање позоришта је: Како ћемо да живимо заједно? Увек се врти око тога: Како ће то „заједно“ успети?

● **Који су критеријуми били при одабиру комада Тање Шљивар: „Неустрашиве – као и све слободне дјевојке“, да га уврстите у репертоар Дојчес театра?**

Биргит Ленгерс је Тању упознала на једној конференцији у Сарајеву, где је она причала о пројекту на ком је тада радила. Нас, односно „Млади Дојчес театар“, је заинтриговало то што у том комаду седам 13-годишњих јунакиња прича само из сопствене перспективе; дакле, даје се глас онима који у политичком, друштвеном или медијском дискурсу, заправо, тај глас немају, него се о њима, од стране других, прича. Поред радикалности саме теме и чињенице да је комад заснован на истинитом догађају, Тања Шљивар је успела да пронађе и сопствени, специфичан, формални приступ. Мислимо да су комплексна форма и њен језик веома узбудљиви, зато што она, у комаду, апстрахује конкретну причу и тиме је чини опште важећом, универзалном. Не ради се више само о индивидуалној судбини седам 13-годишњакиња у Републици Српској, него је реч о великим

темама као што су „аутономија“ и „самоопредељење“, о феминистичким дискурсима, али и о социјалној утопији. Значи, опет имамо питање како би друштвено заједништво могло да успе. Квалитет текстова Тање Шљивар огледа се у томе што су са једне стране конкретни и могуће је интимно повезати се с њима, а са друге стране они увек упућују на нешто изван самог предмета расправе и тиме постоје и у директној вези с актуелним дискурсима. За нас у Немачкој је такође интересантно да сазнамо нешто осим онога, шта непосредно делује разумљиво, значи: „као код нас“. Ја начелно мислим да је „разједначавање“, односно искусити нешто страном, данас веома важно, и због тога би диверзитет требало схватити као богатство. И тиме смо опет на почетку; то је разлог због чега сам радознао и зато се радујем сарадњи са Народним позориштем у Београду. Имамо много тога заједничког. Ту има много новог за нас, нечега другачијег, и то је оно што може да нас обогати.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | ВАЊА ЕЈДУС – СПИСАТЕЉИЦА БИЉАНА ЈОВАНОВИЋ У ДРАМИ „ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ“

# Подсећање на бескомпромисну бунтовницу

Трећа, уједно, и последња драмска премијера у овој сезони, биће одржана 10. јуна на Сцени „Раша Плаовић“. Реч је о комаду „Јесте ли за безбедност“, у режији Анђелке Николић, који је базиран на текстовима Биљане Јовановић, односно на њене три кратке приче под поменутиим називом „Јесте ли за безбедност“, путопису „Добродошли в Диализију“ Давида Шаламуна и антиратној преписци „Вјетар иде на југ и обрће се на сјевер“ коју је Биљана водила са Марушом Кресе, Радом Ивковић (словеначка и хрватска списатељица) и српском песникињом Радмилом Лазић. Осим наше саговорнице, којој је поверен лик Биљане Јовановић, главне улоге тумаче и Сена Ђоровић (Маруша Кресе), Милена Ђорђевић (Радмила Лазић) и Анастасија Мандић (Рада Ивковић).

„Када сам први пут прочитала овај текст, у њему ми је, пре свега, била интригантна снажна мотивација те четири жене да покрену преписку којом у исто време сведоче једном времену, преиспитују га из позиција личних судбина и живота, позивају на мир, суочавају се са стравичним национализмом који буја, одржавају пријатељство, интимно, а опет јавно проговарају о болу са којим се носе због распада земље у којој су рођене и некако кроз све то покушавају да буду активне у борби против крвопролића које се одиграло на овим нашим просторима“, каже, скоро



**Вања најомиње да је у њој дели и осморо младих људи: „Занимљиво је да, поред нас четири, које смо мање више слична генерација и које смо биле сведоци њој шренућка, иако смо биле младе, са нама игра осам младих, људи, који су рођени након ратова и који имају прилику да и из своје перспективе обраде њој шему“.**

у једном даху, Вања Ејдус у интервјуу за „Позоришне новине“ и додаје: „Преписка јесте интимна, али свесно писана са циљем да буде и објављена и она, заиста, јесте аутентичан запис тих догађања из деведесетих“.

● Сада је „преточена“ и у позоришни чин?

Ја то доживљавам као неку врсту књижевног перформанса коју ми сада покушавамо да преточимо у позоришни чин, не да би се подсетили деведесетих, већ наравно да би тематику повезали са садашњим тренутком који је, не бледи одјек деведесетих, већ продужетак сличних аномалија, менталитета, система, механизма...

● Свој дух и огромну енергију, Биљана Јовановић је улагала у одбрану људских права, а остала је упамћена и као жестоки противник гегоизирања држава, народа и људи, не признајући поделе по нацији и вери...

Морам да признам да ја за Биљану Јовановић нисам чула пре

него што смо почели да радимо ову представу и било ме је, прво, срамота мислећи да сам незналица, а онда сам стидљиво испитивала људе око себе и испоставило се да многи, такође, не знају за њу. Наравно, има оних који су је и лично познавали, има и књижевна награда која се зове по

њој, али махом, за њу и о њој се, нажалост, не зна превише. Када сам почела да ишчитавам њену биографију постало ми је јако необично, па и тужно, то што је она заборављена, јер поред тога што је у књижевним круговима била значајна, чинила је много у то време по питању мировних и антиратних манифестација и акција. Била је потписница свих петиција још осамдесетих против митова комунистичког режима, чланица Одбора за заштиту уметничких слобода, оснивач Хелсиншког парламента, Цивилног покрета отпора као и иницијатор свих мировних и антиратних акција у Београду. У том смислу, јако је значајно да Народно позориште има иницијативу да се бави таквим личностима и да подсети на нужност постојања бескомпро-

мисних бунтовника.

● У овом комаду четири жене покушавају да разумеју рат који се дешава на простору бивше СФРЈ - у тренутку док се дешава. Колико су ваши ставови, приватно, идентични, слични или различити од Биљаниних?

Моји ставови су идентични по питању рата. Ја сам апсолутни пацифиста, антinationалиста, противим се било каквом облику насиља, бахатости, примитивизма и сматрам да је „Мир најважнија битка за коју се треба борити“. Рођена сам Београђанка, као и она, и борићу се за свој град докле год и како год будем умела и могла. Боли ме пропаст коју гледам, боли ме урушавање мог града – разровани Београд, боли ме цензурисање уметности, боли ме људи који одлазе, боли ме култура која нестаје, боли ме дух града који ишчилује, боли ме прогаштво и примитивизам који ме окружује, боли ме професори који раде као келнери, боли ме бубњари који просе, боли ме пристojна лица која копају по контејнерима. Али, не губим вољу.

● Позориште не би требало да шаље поруке, већ да поставља конкретна питања, да заузме став. Шта, у том смислу, публика може да очекује од ове представе?

Можда упитаност - спавам ли, будан ли сам ил' се будим.

■ Микојан Безбрадица ■

У МУЗЕЈУ НАЦИОНАЛНОГ ТЕАТРА ОТВОРЕНА ПОСТАВКА АУТОРКЕ ЈЕЛИЦЕ СТЕВАНОВИЋ

## Изложба о настајању Народног позоришта

Изложба „Почети позоришног живота у кнежевини Србији и оснивање Народног позоришта у Београду“, ауторке Јелице Стевановић, отворена је 20. маја у Музеју Народног позоришта у Београду.

Поставка, која расветљава време и околности у којима су трајале борбе за оснивање нашег националног театра, као и почетак његове редовне делатности, те улазак у позоришно здање на Тргу, приређена је у част великог јубилеја - 150 година од оснивања Народног позоришта у Београду (1868) и уласка у сталну зграду (1869).

Изложба, између осталог, приказује ретка сведочанства о првој појави театра на тлу Србије која је тек стицала независност од Ото-



манског царства – о позоришту Јоакима Вујића у првој престоници, Крагујевцу.

„Заједно са државном управом, позоришна делатност се сели у Београд, па изложба даље прати осомесечни изузетно значајни

рад првог сталног, професионалног, државног, народног, репертоарског позоришта, Театра на Ђумруку; затим такође краткотрајан али знаменит рад Театра „Код Јелена“, вишегодишњи повремени рад Омладинског позоришта које

је представе приказивало у згради Велике пиваре и краткотрајни рад професионалне трупе која је наступала на истој сцени, те значајна гостовања тек основаних сталних театара из Загреба и Новог

**Поред ауторке, иницијали в.д. управнице Народног позоришта Ивана Вујић, директор Музеја Народног позоришта Драган Стевовић и кустос-савешник Музеја позоришне уметности Србије Мирјана Огавић, која је остворила изложбу.**

Сада (1862), а нарочито друго гостовања новосадског ансамбла (1867/68), када је Кнез Михаило

обећао управнику Јовану Ђорђевићу, Београђанима и целом српском народу посебну позоришну зграду“, навела је Јелица Стевановић.

Она је напоменула да изложба, поред планова и дуготрајних покушаја подизања наменске зграде на Зеленом венцу, прати и четири Позоришна одбора која су истрајавала у намери да Србија и Београд добију стални театар, као и добротворе и донаторе захваљујући којима је овај подухват најзад остварен.

Такође, ауторка је додала да поставка представља и први уметнички ансамбл који је током прве сезоне новооснованог Народног позоришта приказивао представе у привременој сали гостионице „Енглеска краљица“, те коначно здање и почетак рада у сталној згради.

■ Р.П.Н. ■

ИНТЕРВЈУ | БАРИТОН МИОДРАГ Д. ЈОВАНОВИЋ, МИТКЕ У ОПЕРИ ПЕТРА КОЊОВИЋА „КОШТАНА“

# И данас живимо време патње и разочарања

**М**ногим великим, главним и насловним, улогама, које је певао током дуге и плодне каријере, овечане бројним наградама, баритон Миодраг Д. Јовановић, ускоро ће дописати и лик несрећног и носталгичног Миткета, једног од незаборавних јунака чувене опере Петра Коњовића „Коштана“, урађене према истоименој драмској причи Боре Станковића. Премијера, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, у режији Југа Радивојевића, планирана је за 14. јун на Великој сцени, а осим нашег саговорника, главне улоге поверене су и Софији Пижурици, Евгенији Јермић, Александри Јовановић, Мини Глигорић, Драгољубу Бајићу, Наташи Јовић Тривић, Дејану Максимовићу, Александри Ангелов...

Говорећи о свом сценском јунаку, господин Јовановић, првак Опере Народног позоришта у Београду, у интервјуу за „Позоришне новине“ оцењује да успешно тумачење Миткетовог лика са собом носи комплексну и по много чему специфичну проблематику.

„Коњовић Миткетову вокалну деоницу третира превасходно екскламовно и речитативно. То никако не значи да је одсуство кла-

**Наш саговорник признаје да осим неколико соло-песма српских аутора и улоге Ниче у комичној опери Ивана Јевтића „Мандрајола“, није тумачио вокална, односно оперска дела српских аутора. „Међушим, певао сам својевремено неке познате опере италијанских, немачких и француских композитора у прејеву на српски језик. Италијанска вокална педагошка стварља акценат на разумљивости певаној тексти, што јесте јасну и разговорну дикцију. Како би то заслушници класичне италијанске певачке школе популарно рекли – si canta sulla parola. У слободном преводу на српски, што значи да се певачка техника и такозвана пројекција гласа, заснива на добром изговору речи, односно тексти који се пева. Мислим да то исто важи и за певање на српском, или било ком другом језику“.**

сичне оперске певљивости, условно речено белканта, олакшавајућа околност. Напротив! Треба пронаћи праву меру између практично веристичког вокалног израза и акцената, специфичне фонетике српског језика и наравно, разумљивости текста који се пева, односно изговара. Певач пре свега „глуми“



улогу неког свог вршњака, с обзиром на то да сте Ви и Митке, тај врашки мераклија, у овом тренутку, „генерација“?

Па, могло би се и тако рећи... Мада, сама природа и боја баритонског гласа је таква, да сте читавог живота на сцени, од ране младости па до краја каријере, „осуђени“ да тумачите углавном ликовне зрелих, озбиљних, господствених и у већини случајева, негативних ликовова. Догађало ми се да на сцени глумим оца колеге, који би у реалном животу

мени могао да буде отац. Кажем, уз осмех, да сада то дефинитивно није више могуће!

● **Поменули сте малочас тешки кара-севдах, болест од које ваш јунак, како и сам тврди, болује. У којој мери је и Коњовићев Митке, као и Станковићев, симбол трагичног, промашеног живота и у данашњем савременом свету?**

Дубоко сам убеђен да свако пажње вредно, велико уметничко дело, носи у себи нешто ванвременски значајно и судбоносно, да не кажем архетипско. Такав је случај и са Станковићевом драмом и из ње изведеним либретом Коњовићеве опере. Зар време у коме живимо не сведочи о невероватној количини људске патње, разочарања, осећања безизлазности и промашености? Можда чак и више него време у коме је Бора Станковић стварао своје ремек-дело?!

● **Док му „за лепотињу и убавињу срце гине и вене“, Митке, истовремено пати за временом које је прошло, пати због младости која је минула и повратка јој нема... Зашто он, који упорно пролазности, не може да се уклопи у неке патријархалне норме?**

Чини ми се да се Миткетов „проблем“ пре свега састоји у томе, што је својевремено прихватио наметнута правила и устројства патријархалног друштва и начина живота. Како сам каже, оженио се под морањем, онако како је старији брат наложио. „Бути и мора да

слуша“ старијег брата Арсу, кога у тренутку очајања назива крвником, поредећи га са оцем, који је по Миткету „исти такав био“... Једину сентименталност и истинску љубав буди сећање на мајку, „слатку моју мајчицу“, која је највероватније беспоговорно слушала оца – крвника, и у чијој судбини Митке препознаје сопствени живот и удес. Решење за свој проблем упорно тражи тамо где га нема, бежећи у пијанство и сладострасно препуштање распеваној младости једне циганчице.

● **„Коштана“ је свакако једна од најпопуларнијих домаћих опера, која је својевремено играна на свим сценама некадашње СФРЈ, па и на неким европским. На чему је, према вашем мишљењу, заснована њена популарност – на специфичности музичког језика, на дубоко садржајном и оригиналном стваралачком остварењу или, пак, превасходно на атрактивној и нашем човеку блиској, општепознатој, Бориној драми?**

Све то заједно. Нашем, па и „страном“ уху, претпостављам, допадљив је мелос југа Србије, као и пратећи ритмови. Коњовић је народну песму и фолклорне мотиве генијално прокомпоновао. Оркестрација је оригинална и на нашим просторима, чини ми се, до овог тренутка непревазиђена. Шта рећи за сам сиже, односно либрето опере?! Велики Бора Станковић се бавио најтананијим психолошким преживљавањима својих јунака. Он је, по мени, својеврсни и оригинални творац неке врсте балканског „сплина“! Драма, односно сиже и музика, предодређени за успех су ту. Све остало зависи од нас тумача овог, збиља генијалног дела, редитељског виђења и читања, пригодне сценографије и костима, као и протагониста у реалном времену представе – музичког вођства, Оркестра, Хора и солиста.

● **Одавно се није десило да једна представа, као што је случај са „Коштаном“, буде спремна за премијеру скоро месец дана пре планираног термина...**

Ех, камо среће да је то случај са свим нашим продукцијама... Благовремена припрема, као и унапред, дугорочно планирање, су кључ квалитета продукције једне позоришне куће. Не кажем да је то једини, то јест довољан услов, али је свакако нешто што би се могло означити као *sine qua non*, неопходан предуслов да би се постигао успех на сцени!

## ПРЕДСТАВА „МОЈЕ НАГРАДЕ“ ИЗВЕДЕНА ЈУБИЛАРНИ 50. ПУТ

# Ругање с презиром и слашћу

**А**уторски пројекат Маје Пелевић и Слободана Бештића, „Моје награде“, према роману Томаса Бернхарда, у извођењу Слободана Бештића и суфлерке Гордане Перовски, одигран је 12. маја, на Сцени „Раша Плаовић“, јубиларни педесети пут.

У овој интимној исповести пуној (ауто)ироније и пародије, Бернхард се на духовит, а истовремено горак начин обрачунава са корумпираним аустријским друштвом и његовим културним назорима и обичајима.

Он се истовремено сатирично осврће на све институције које он сматра извором те изопачености: цркву, болницу, Академију наука, Министарство културе, партије, уметничке сенате,

жирије, удружења.

Парадоксално је прихватио награде које су му додељивали током живота за романе у којима се са слашћу и презиром ругао својој домовини.

материјалних разлога.

Представа је осмишљена као директна исповест гледаоцима који се налазе у двострукој улози, као публика, али и као званице на додели награда.

После неколико бисева, на сцени се појавила в.д. управнице Народног позоришта Ивана Вујић која је ауторима честитала јубилеј и уручила им слављеничку тарту.

„Моје награде“, реализоване у копродукцији са Културним центром Панчево, премијерно су изведене 4. априла 2015. године на Сцени „Раша Плаовић“.

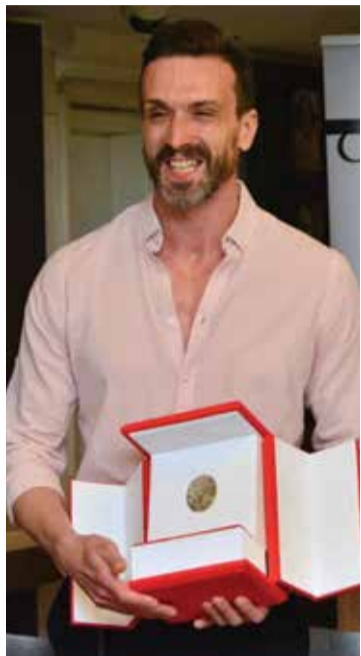
Редитељски концепт и драматургију урадила је Маја Пелевић, сценограф је Мирослав Вуксановић, костимограф Олга Мрђеновић, дизајн светла креирао је Милан Коларевић, а звука Владимир Петричевић.

■ Р.П.Н. ■



СОЛИСТА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА МИЛАН РУС, ДОБИТНИК НАГРАДЕ „ТЕРПСИХОРА“

# Заљубљен сам у своју професију



ду Милану Русу. У интервјуу за „Позоришне новине, урађеном непосредно после церемоније уручења у Музеју НП, признати уметник је истакао да је срећан, али и дирнут што је постао лауреат тог престижног признања, које је ове године додељено осми пут.

„Веома сам се обрадовао награди, иако је, морам да признам, нисам очекивао. Терпсихора има посебан значај, јер се односи на моју целокупну каријеру и због тога ми је посебно драга и јединствена“.

- Стручни жири који је одлуку донео једногласно, оценио је, између осталог, да сте током досадашње каријере прешли пут „професионалног балетског уметника вредног нашег поштовања“. Шта бисте ви, са тог пређеног пута, посебно издвојили?

Имам, заиста, веома много улога које су ми драге, али две морам да издвојим - Певач из „Ко то тамо пева“ и Ла Мол из „Краљице Марго“. Играм их од премијера, а број извођења више

**Милан признаје да у овом послу никада није имао узора. „Мојао бих да издвојим неке балетске уметнике којима се дивим, али они нису ушпицали многи на мој развој. Сарађивао сам са доста сираних кореографа и са њима радио различитим стилове. Ту је свега мислим на Јуржија Килијана, Ренајта Занела, Дијмара Сајферџа, Владимира Васиљева, Маура Биниоцејџа... Наравно, ју су и наши познати кореографи јојуи Душка Трнинића, Лидије Пилијенко, Љубинке и Пејра Добријевића, Крунислава Симића... И од њих сам, иакође, научио оно најбоље“.**

ни не знам. Већ годинама трају на сцени Народног позоришта и публика их воли. То су улоге по

којима ће ме се публика сигурно сећати. Са њима смо доста и пропутовали и били награђивани аплаузима широм света.

- Жири је, нарочито, апострофирао дуете у којима сте увек били поуздан и посвећен партнер својим колегицама балеринама, а које су се у вашим рукама увек осећале сигурно и подржано...

Имао сам срећу да ми је погршике, у Балетској школи Нови Сад, предавао наш некадашњи првак Растислав Варга. Уз њега и његово знање, заволео сам дуетску игру која ми је била други изабрани предмет за матурски испит. Осим у „Ко то тамо пева“ и „Краљици Марго“, волим и дуете у „La Carineri“, коју сам одиграо са нашом дивном Ашхен Атаљанц, потом у „Дами с камелијама“, као гост у СНП -у, „Омеру и Мерими“, „Окованом Прометеју“... Ове последње две представе играм са примабалерином из Сарајева Тамаром Љубичић.

- Стални члан Народног позоришта, у коме интерпретира те целокупан репертоар, од класичног и неокласичног до савременог плесног стила, постали сте 2003. године. Колико сте задовољни постигнутим резултатима?

Задовољан сам својом каријером, веома. Одиграо сам, заиста, доста представа, како на сцени Народног позоришта, тако и у другим театрима. Поред свега тога, са овом професијом коју неизмерно волим, доста сам и пропутао. Тако да... не бих ја ту ништа мењао.

- У свакој улози плените сопственом харизмом, упечатљивом сценском појавом и извођачком техником високог нивоа. Да ли сте размишљали да по завршетку каријере, своје богато играчко знање почнете да преносите као педагог или кореограф?

Можда, мада, искрено, немам неких афинитета ка кореографији и педагогији. Бар не, за сада...

■ Микојан Безбрадица ■

**Н**аграда „Терпсихора“, коју сваке године поводом Светског дана игре додељује Удружење професионалних балетских играча, кореографа и балетских педагога Србије, уручена је недавно солисти Балета Народног позоришта у Београду

## ИЗА КУЛИСА|МОДИСТЕРАЈ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

# Маштовит и веома креативан посао

**В**ећ више од две деценије, Радица Комазец запослена је као модискиња у Народном позоришту у Београду. Ова свестрана уметница ведрога духа и позитивних мисли, коју посебно красе висок професионализам и огромна љубав према позоришту и послу којим се бави, омиљена је међу својим колегама у театру, али и веома поштована и цењена у својој бранши.

„Радим у Народном позоришту као модискиња од 1996. године. Тада је управник био господин Александар Берчек, а његов заменик господин Остојић. После пробног рада, са тадашњом модискињом Маријом, а након њеног пензионисања, примљена сам у стални радни однос“, присећа се, у разговору за „Позоришне новине“ својих почетака у Народном позоришту, њеној „другој кући“ коју, како каже, неизмерно воли и поштује.

Након завршетка Више школе и стечене дипломе аранжер – дизајнер, Радица је своје знање усавршавала кроз практичан рад.

„Знање из те школе било је само основ за даље учење кроз рад у Народном позоришту, јер су машта и креативност костимографа огромни. Овај посао подразумева стварање детаља који костиме чине потпуним“, објашњава и, потом, додаје: „На пример, почетне фазе израде украсних предмета некада су само сличне, али, у завр-

шној фази никада нису исте. Зато је за овај посао веома важно да сам увек спремна за нове комбинације материјала и начина за који ће одређени предмети бити урађени“, истиче Радица, која је, у међувремену, постала главна модискиња.



У време када смо разговарали са њом, средином маја, у модистеру (радионица за аксесоаре - капе, шешире, рукавице, торбице, маске...) увелико је била прекупирани пословима у вези са премијером балета „Лабудово језеро“

(2. јун, у кореографији и режији Константина Костјукова), за које је костиме и сценографију урадио прослављени италијански модни креатор, дизајнер и костимограф Ренато Балестра.

„Под руководством костимографкиње Катарине Грчић, а према његовим скицама, тренутно сам закупањена израдом круна од жице и украсних светлуцавих каменчића“, открива нам наша саговорница и једна од две стално запослене модискиње у Народном позоришту, која свој радни простор, на четвртном спрату театра, „дели“ са колегицом Данијелом Жигом.

Каже да је током свих ових година, колико ради у Народном позоришту, упознала веома много драгих и дивних људи.

„Њихову енергију осетила сам себи сродном и то ми је дало додатну радну инспирацију за овај диван посао“, каже Радица и наводи да ју је наша призната костимографкиња Ангелина Атлагић „научила многим финесама везаним за

израду украса, накита, шешира, маски“...

„И, што је најважније, научила ме је да размишљам позоришно, односно са пуно маште, иноваци-

**Радица је до сада имала више самосталних изложби. Инспирирана мајијом позоришта и сарађујући са бројним уметницима мајићне куће, у оквиру својих постојавки публици се представљала живописним маскама, мини скулптурама... али и сликама у акварелу и ајсшел техници.**

ја, много стрпљења, уз употребу разних материјала и употребом разноврсних техника израде. Такав начин рада био ми је интересантан на представама ‘Вишњик’ и ‘Толи краљ’, на којима сам била Ангелинин асистент. То ми је била велика част и велико задовољство, али и идеална прилика да научим нешто ново“.

Ипак, од свих представа које је радила у Народном позоришту, посебно место у њеном срцу заузима Штраусова оперета „Слепи миш“, за коју је костиме креирала

наша чувена сликарка Оља Ивањицки.

„По њеним скицама, урадила сам осамдесет маски од којих је свака била уникатна. Колико је Оља била задовољна, говори и посвета коју ми је написала. Та њена подршка била ми је веома значајна, како тада, тако и данас када, нажалост, није више са нама“, каже са сетом у гласу.

Иначе, кроз историју позоришта, значај и улога маске су се мењали, али она и данас има своје место на сцени. И не само маска која се постиже шминком, већ и она која се прави од најразноврснијих материјала и коју сценски уметници носе током целе представе или неке сцене, или је мењају „а виста“. А Радица је управо мајстор за израду оваквих маски, свакако један од најбољих у нашој земљи.

„Обожавам маске, а нарочито њихов процес стварања. Оне вам пружају бескрајне комбинације уз помоћ маште и материјала“, открива наша саговорница и поручује на крају разговора: „Заиста, много волим овај посао, јер је занимљив и увек другачији. Посебно је задовољство радити за уметнике из Народног позоришта“.

■ Микојан Безбрадица ■

СЕЗОНА 2018/19.

ЈУН 2019.

ВЕЛИКА СЦЕНА



СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

02. НЕД. 19.30	<b>ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО / ПРЕМИЈЕРА</b> балет Петра Ильича Чайковског
03. ПОН. 19.30	<b>НЕЧИСТА КРВ</b> Борисав Станковић/Маја Тодоровић
04. УТО. 20.00	<b>РИЧАРД ТРЕЋИ</b> драма Вилијама Шекспира
05. СРЕ. 20.00	<b>ГОСПОЂА МИНИСТАРКА</b> комедија Бранислава Нушића
06. ЧЕТ. 21.00	<b>У СЛАВУ ОНИХ КОЈИ ДОЛАЗЕ ТРИПТИХ О РАДНИЦИМА</b> драма Тијане Грумић, Страхиње Мацаревећ и Саре Радојковић ГОСТУЈЕ ГРАДСКО ПОЗОРИШТЕ ЧАЧАК
07. ПЕТ. 19.30	<b>ВЕЛИКА ДРАМА</b> драма Синише Ковачевића
08. СУБ. 19.30	<b>ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО</b> балет Петра Ильича Чайковског
14. ПЕТ. 19.30	<b>КОШТАНА / ПРЕМИЈЕРА</b> опера Петра Коњовића
15. СУБ. 19.30	<b>КОШТАНА</b> опера Петра Коњовића
16. НЕД. 20.00	<b>У СЛАВУ ПРОСВЕТИТЕЉСТВА СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА ПОВОДОМ 180 ГОДИНА ПРВЕ БЕОГРАДСКЕ ГИМНАЗИЈЕ</b>
17. ПОН. 19.30	<b>КОШТАНА</b> опера Петра Коњовића
18. УТО. 19.30	<b>ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО</b> балет Петра Ильича Чайковског
19. СРЕ. 19.30	<b>СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН</b> опера Ђоакина Росинија
20. ЧЕТ. 19.30	<b>НЕЧИСТА КРВ</b> Борисав Станковић/Маја Тодоровић
22. СУБ. 19.30	<b>БОЕМИ</b> опера Ђакома Пучинија <b>ПОВОДОМ НАЦИОНАЛНОГ ДАНА СУВЕРЕНОГ МАЛТЕШКОГ РЕДА</b>
23. НЕД. 19.30	<b>ИВАНОВ</b> драма Антона Павловича Чехова
24. ПОН. 19.30	<b>ВЕЛИКА ДРАМА</b> драма Синише Ковачевића
25. УТО. 19.30	<b>ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА</b> комедија Бранислава Нушића
26. СРЕ. 19.00	<b>АИДА</b> опера Ђузепе Вердија
27. ЧЕТ. 19.30	<b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> драма Александра Диме Сина
28. ПЕТ. 20.00	<b>ГОСПОЂА МИНИСТАРКА</b> комедија Бранислава Нушића
30. НЕД. 20.00	<b>СВЕЧАНИ ГАЛА КОНЦЕРТ У ЧАСТ СЕЗОНЕ 2018/19</b>

## СЦЕНА „РАДИОНИЦА“

Гундулићев венац 50



13. ЧЕТ. 20.00	<b>У СЛАВУ ОНИХ КОЈИ ДОЛАЗЕ ТРАМВАЈ ЗВАНИ ЖЕЉА</b> , драма Тенеси Вилијамса, гостује Академија уметности у Београду
20. ЧЕТ. 18.00	<b>ВИЛИЦА ЕБЕНА БАЈЕРСА</b> по тексту Филипа Грујића, у режији Јоване Томић сценско читање комада у новом сценском простору Народног позоришта
21. ПЕТ. 20.00	<b>КАБУЛ</b> по тексту Тонија Кушнера, интерактивна драма
22. СУБ. 20.00	
23. НЕД. 20.00	<b>МАПА ИЗМИШЉЕНЕ СТВАРНОСТИ</b> аутора Слободана Бештића
24. ПОН. 20.00	

## ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ



22.06. **ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ**  
балет по мотивима романа Милорада Павића,  
копродукција са **Опером и театром Мадленианум** (19.30 часова)

01. СУБ. 20.30	<b>ИВКОВА СЛАВА</b> , драма Стевана Сремца ГОСТУЈУ НП ПРИШТИНА И НП НИШ
05. СРЕ. 21.00	<b>БАЛКАНСКИ ШПИЈУН</b> драма Душана Ковачевића
06. ЧЕТ. 20.30	<b>БОЛИВУД</b> мјузикл по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
10. ПОН. 20.30	<b>ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ? / ПРЕМИЈЕРА</b> драма по мотивима дела Б.Јовановић, М.Кресе, Р.Ивековић, Р.Лазећ, Д.Шаламуна
11. УТО. 20.30	<b>ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ?</b> драма по мотивима дела Б.Јовановић, М.Кресе, Р.Ивековић, Р.Лазећ, Д.Шаламуна
12. СРЕ. 20.30	<b>У ЧАСТ РУСИЈЕ</b> <b>АЛЕКСАНДАР ЦУРКАН И ИВАНА ЖИГОН</b>
13. ЧЕТ. 20.30	<b>ЖЕНИДБА</b> комедија Николаја Василевича Гогоља
14. ПЕТ. 20.30	<b>БЕЛА КАФА</b> комедија Александра Поповића
15. СУБ. 20.30	<b>ЖЕНИДБА И УДАДБА</b> , комедија Јована Стерије Поповића ГОСТУЈЕ ФАКУЛТЕТ САВРЕМЕНИХ УМЕТНОСТИ
17. ПОН. 20.30	<b>МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ</b> драма Ерика Емануела Шмита
18. УТО. 20.00	<b>ЗАВРШНИ КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“</b>
19. СРЕ. 20.30	<b>ОЛЕАНА</b> , драма Давида Мамета ГОСТУЈЕ ФАКУЛТЕТ САВРЕМЕНИХ УМЕТНОСТИ
20. ЧЕТ. 20.30	<b>СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА</b> драма Тенесија Вилијамса
21. ПЕТ. 20.30	<b>PLAY ŠEKSPIR</b> , драма Вилијама Шекспира ГОСТУЈЕ ФАКУЛТЕТ САВРЕМЕНИХ УМЕТНОСТИ
22. СУБ. 20.30	<b>ХАСАНАГИНИЦА</b> драма Љубомира Симић
23. НЕД. 20.30	<b>ЈЕСТЕ ЛИ ЗА БЕЗБЕДНОСТ?</b> драма по мотивима дела Б.Јовановић, М.Кресе, Р.Ивековић, Р.Лазећ, Д.Шаламуна
24. ПОН. 20.30	<b>У СЛАВУ НУШИЋА</b> <b>ЖИВИ СУ, НИЈЕ СМЕШНО</b> комедија Милице Пилетић и Јована Грујића ГОСТУЈЕ „ПУЛС ТЕАТАР“ ЛАЗАРЕВАЦ
25. УТО. 20.30	<b>ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ</b> комедија Оскара Вајлда
26. СРЕ. 20.30	<b>ЦАРСТВО МРАКА</b> драма Лава Николајевича Толстоја
27. ЧЕТ. 20.30	<b>ДЕВЕДЕСЕТЕ</b> драма Горана Миленковића
28. ПЕТ. 20.30	<b>БАЛКАНСКИ ШПИЈУН</b> драма Душана Ковачевића
29. СУБ. 20.30	<b>ЉУБАВНА ПРЕПИСКА МАРИНЕ ЦВЕТАЈЕВЕ И БОРИСА ПАСТЕРНАКА</b> ГОСТУЈЕ ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ И УМЕТНОСТ АЛЕКСИНАЦ
30. НЕД. 20.30	<b>БАЛКАНСКИ ШПИЈУН</b> драма Душана Ковачевића

## ГОСТОВАЊА

01.06. **ЦАРСТВО МРАКА**, Лав Николајевич Толстој - Загребачко казалиште младих, Загреб, Хрватска  
02.06. **БОЛИВУД** - Стеријино позорје, Нови Сад  
11.06. **БАЛКАНСКИ ШПИЈУН** - Фестивал „Дани сатире Фадила Хоџића“, Градско Сатиричко казалиште „Керемпук“, Загреб  
16.06. **ГОСПОЂА МИНИСТАРКА** - гостовање драме Народног позоришта после 37 година у Хрватском народном казалишту, Загреб, Хрватска



www.narodnpozoriste.rs

Дневне  
НОВОСТИP:5ГД:2  
РАДНО ВРЕМЕ 2. 17.54ч